Hedmark Sau og Geit

AVKORTET ROVVILTSKADEERSTATNING FOR BEITENÆRINGA I HEDMARK

Reduksjon av erstatningsoppgjøret for rovviltskader er et betydelig problem for beitenæringa i Hedmark. Forvaltningen gir ikke erstatning for udokumenterte tap, selv om det er kjent at det er fredet rovvilt i beiteområdet. Områder, som av forvaltningen er definert «prioritert for beitedyr», er absolutt ikke fri for rovdyr. Både lokalbefolkning og Statens Naturoppsyn dokumenterer fredede rovdyr i våre beiteområder hele året. Dermed er det en sannsynlighetsovervekt for at våre bufeskader skyldes fredet rovdyr. Begrunnelsen med at det ikke finnes faste bestander av fredet rovvilt i området virker dermed underlig.

Reglene som gjelder for behandling av slike saker er uklare. Dokumentasjonskravet oppleves som urimelig og svært vanskelig å tilfredsstille. Resultatet er avkortning. Reduksjon av erstatningsoppgjør er ofte på 25% eller mer. Dette er et betydelig tap for den enkelte beitebruker.

Ulik behandling av besetninger i samme beitelag skaper liten tillit til forvaltningen. De som rammes får en sterk følelse av at de mistenkeliggjøres og blir mistrodd. Forvaltningen i våre områder har lagt seg på en linje der klager og antall søknader om rovviltskadeerstatning blir stadig færre som en følge av dette. Fylkesmannen mister tillit.

Stortingets rovviltforlik, punkt 2.3.1 søkes det å lage en mer konfliktdempende erstatningsordning. Dette kan vi ikke se at er gjennomført så langt. Storsamfunnet ved Fylkesmannens miljøforvaltning sin handtering av disse sakene, tilsier at næringa og den enkelte beitebruker skal fjernes til fordel for gjeninnføring av fredet rovvilt i faunaen. Stortinget har sagt at beitenæringa skal opprettholdes, matproduksjonen skal økes, og rovviltpolitikken gjennomføres slik at beitebruk i utmark kan opprettholdes.

Vi som dyreeiere og beitebrukere blir stadig pålagt nye krav og restriksjoner. Mens de som reprensenterer «vernesiden» i det offentlige ikke på noen måte oppfyller sine forpliktelser. Det gjelder blant annet i forhold til å holde prioriterte beiteområder rovdyrfrie. (Ta ut de rovdyrene som skal og må fjernes for å holde vedtatte bestandsnivå og også gjennomføre eventuelle skadeoppgjør i forståelse og samhandling med de skadelidte dyreeiere.)

I flere andre sammenhenger ville dette kunne betegnes som tjenesteforsømmelse, men en oppfølging og kontroll av den offentlige rovviltforvaltningen synes å være helt fraværende. Den politiske oppgave og kontrollrollen må tas tilbake. Bare slik kan storsamfunnet ved staten og styringsverket ta sitt ansvar og utøve det ansvaret de har for den rovdyrpolitikken som de selv har vedtatt.

Hvis dette skal være noe annet enn tomme ord, må norske politikere på alle plan nå ta tak i praktiseringa av den norske rovviltforvaltningen for å oppnå en forsvarlig beitedyrforvaltning.